

letnek, mint ez a panoráma hegyen-völgyön, régi, becsületes, feketére vénült európai városok közél! Persze hogy a herceg ilyet kérdez. És továbbra is megvetnek és gyűlölnék, mi meg továbbra is pöffeszkedünk szerénytelenül. És közben rosszkedvűek vagyunk, sértődöttek, és nem hiszünk semmiben. Kádár és Horthy, két maradi vénember, meg akarták játszani a ravaszdi bölcslet, a hintapolitikás diplomatát, az lett belőle, ami lett. A senki földje. A Ceaușescuk is többre vitték! Miközben Európa hanyatlik, fényesen, ahogy a világok hanyatlani szoktak. Itt naplót írni? Minek? Hülye vagyok én?

Kánikula. A csendes Balaton, összes időjárkálásával. (És a bűnözési hullámmal, vagyis a félelemmel. Pedig hát valamikor ez volt az *otthon*, a *biztonság*. Most meg be kell zárkózni, könnyelműség, hogy nem lakatolunk le mindent, amíg begázolunk kicsit locspocsolni a vizecskébe!)

Most egyszerre várom gyerekes szívvel Évát, hogy ébredjen, és köszönjünk egymásnak jó reggelt. Kilenc óra. Az már őszi, az már az augusztus, hogy a kertben ilyenkor is sok az árnyék, a nap még alacsonyan jár, a strand felől még csak most hallatszanak az első gyerekhangok – egy-egy alak ugyan már gázol befelé a vízben, de a szomszédság még csendes.

Még tart a kánikula.

(Folytatása következik.)

Lackfi János

JÚLIA

Lennék én
a nevét
huhogó
uhuja,
papagáj
gyurrija,
Júlia,
Júlia.

Juj, lennék
kulija,
gulyája
pumija,
óddöngő
házórző
pulija,
Júlia.

Ez a szó
tétova
gyermeki
guriga,
perreg a
forog a
spulnija:
Júlia.

Sima, langy
lenolaj,
gyöngyöző
teavaj,
mennyei
reggeli
furulya,
Júlia.

Katonád
vagyok én,
s te vezér:
Loyola,
ujjongó
hallelu
leluja,
Júlia.

Ha te állsz
Fujja
jijama
tetején,
hágok én,
huplira,
puklira,
Júlia.

Kalifa
hurija
meg a cif-
ra rima
fúria,
múmia
melletted,
Júlia.

Ez az *ú*,
domború
máshol meg
homorú,
tárt kapú,
lány odú
hajlata,
Júlia.

Ez a *j*
no, kié?
ez az *l*
belehel,
szivemben
ez az *a*
razzia,
Júlia.

Százezer
rúpia,
fényűző
kúria,
mi marad,
ha te nem:
bú, pia,
Júlia.

Mellőle
buliba
nem vontat
hús bika,
testemen
pulcsija,
Julcsika,
Júlia.

Poligám
lehet ám,
kinek nem
jut ki a
jóból, hisz
csak enyéem
(nincs vita)
Júlia.

ERKÉLYI INGAJÁRAT

OJD-nek, fületve

Erkélyen üldögéltem
kék műanyag kisszéken
melyre ki tudja hányszor
kapaszkodott lebukván
kis valakim ki távol

A balkonon pipázván
himbálva önfeledten
lelkemet inga szárán
lételem zongoráznám
rossz kóta gomb fületlen

Fel-le hangoltam ottan
hurokban és burokban
született satnya lényem
felhizlalta vagy éppen
fogyasztva izzadottan

Kis kockás füzetemben
a voltot levezettem
majd bezártam a boltot
himbáltam bamba coltot
mi volnék elsütetlen

Amíg benn sül a kappan
a szájam oly lakatlan
kinn pirulok sületlen
a nap hevét bevettem –
tán tablettá alakban